

ФОТО

Відчуття ПРАВДИ

«У найвищому значенні оборони Істини проти прихованого та відвертого ні - історія є літописання заперечення, що намагається її здолати. Особистості та народи, які невидимо діють у цій боротьбі є свідомою чи мимовільною зброєю в протистоянні Духу Правди та дволикого духу лжі.»

Олександр Вельтман
(шведський історик)

Чому ми вважаємо, що Християнству на Україні тільки тисяча років і відштовхуємось тільки від 987 року ?

Як могло так статися, що народ держави, який зміг протидіяти Дарію у 512 році до Христа не сприйняв раніше Християнського вчення ?

Що від нас приховали і нам не доповіли радянські історики ?

А дійсно, чому ми всі все починаємо з Володимира (IX століття) і з розквіту вже майже першої «офіційно прославянської імперії», так званої Русі Київської, а весь Християнський Світ Європи рахує свою державність майже від започаткування Римської Імперії, а багато країн і ще раніше ?

Нам цю хронологію стійко і наполегливо нав'язували, а ми і не замислювались над її «грунтом», який і для не фахівця здається наскрізь політизованим.

Цікаво, що мова, яка дає перепуску до всіх європейських мов і яку цілі десятиліття забороняли, чомусь вважають у Московії «за похідну» від «руської». А останньої ще у 1825 році не існувало у розвинутих формах за визначенням Олександра Сергійовича Пушкіна – фактично одного із її талановитих творців.

А чому так лякаються самостійності Київської митрополії ? Не тому, що більш двох третин християн на Сході Європи мешкає в межах сучасної України і це при пануванні майже сім десятиків років агресивного атеїзму, як Ви гадаєте ? Така духовна стійкість сучасних українців невже можлива при том «офіційно стрімкому» прийнятті Вчення Спасителя, коли «Добриня хрестив вогнем, а Путятя мечем», яка занотована у літописах XI століття ? Щось у підручниках історії наплутано і дуже багато приховано.

Приховали майже 2500 років всесвітньо відомої державності

“Нації проходять, і по них немає й сліду, та історія дає нам нагу причину цього, просту й єдину розгадку у всіх випадках: впали народи тому, що не були готові. Ніщо на світі – ні багатство, ні слава, ні таланти – не заступить одного, того, що є Законом понад усі закони: будь готовий! Це є єдина наука, що впливає з усіх часів і з усіх країн, одна незмінна Правда серед усіх змінностей світу – і для дітей, і для жінок, і для націй, і для цілих рас: будь готовий, будь готовий, ще раз кажу – будь готовий!”

Дійсно, багато приховали. Так, зокрема, у 1983 році американський історик українського походження В. Рен-Бойкович видав у Нью-Йорку нарис "Колиска культури людства", в якому на матеріалі археологічних та історичних відкриттів учених Західної Європи та Америки стверджує, що наші сумерійці першими створили міф про сотворення людей і світу, назвали себе "обранцями всемогутнього Бога", винайшли понад 5000 років тому письмо, були першими астрономами, математиками, лікарями, філософами, першими запровадили культурний обробіток землі і т. ін.

Він підкреслює: "У старинній нашій історії маємо величні картини, які подивом наповнили весь стародавній світ і велику славу принесли нашому народові. Тож не годиться такі світлі діяння наших предків ховати, немов з умислу, перед очима нащадків".

А головне – видатний український історик О. Партицький підкреслює, що літописець Нестор наплутав, вважаючи Ілірію - нинішню Албанію, частину Македонії і сербських областей - прабатьківщиною слов'ян. На підставі історичних та лінгвістичних даних він робить висновок, що траки є попередниками слов'ян. Крім Малої Азії (тепер Туреччина), траки займали Болгарію, частину Сербії, всю Румунію. Значна частина Греції та острови Егейського моря в давнину також належали тракам. На північ (за часів Геродота) Тракія сягала Дунаю. І задунайських гетів стародавні історики зараховували до трацького племені. Про кількісну силу давніх траків пише Геродот: "Народ траків поряд з індіями - найбільший на землі. Якби він мав над собою одного володаря, сповідав єдність, я думаю, ніхто б його не переміг: з-поміж усіх народів він був би найсильніший. Але злагода між ними неможлива, тому вони слабкі. У траків багато назв, кожне плем'я іменується від своєї околиці, яку заселяє". Географічну прив'язку траків дає також римський історик Пліній: "За Македонією живуть траки: вони належать до найсильніших народів Європи".

Для нас і зараз важливо те, що два головні трацькі племена - бесси і гети (від них походить назва карпатських теренів Бескиди) мали в давнину авторитет хоробрих і чесних людей. Особливо Геродот поважав гетів, які вірили у безсмертя. "Вони найхоробріші і найсправедливіші серед усіх траків", - підкреслював він. Тракийських гетів, що просторилися на північ від Дунаю, Геродот зараховує до скитів. Траки, скити і гети - то лише різні назви одного й того ж народу. В давні часи гетів часто називали скитами, і навпаки. Римський поет Гораций високо цинив чесноти гетів і скитів. Він закликає римлян "залишити мерзенне своє життя", брати приклад з "варварів". В оді до римлян він наголошує на тому, що в гетів і скитів звичаї кращі, "ніж у нас". В очах Гомера гети, як і всі скити, - "найсправедливіші люди на землі".

Як бачите - гетів не можливо забути, а можливо тільки «не помітити», як це зробили радянські історичні школи. А чому вони так їм «перешли дорогу»?

А тому, що окреслювали в нашому народі, на думку іноземних авторів, дуже шляхетні риси. Так, наприклад, німець Герборд писав, що "ні крадіжок, ні обману у них нема", "не побачиш у них ні замків, ні ключів, скрині стоять завжди відчинені". Можу зі свого боку засвідчити, що у Полтаві «не було ні замків на дверях осель, ні крадіжок» майже до 1950 року по селах – психологію крадіїв

людям нав'язали за роки десятиліть «геополітичних шоу» та різного роду «голодоморів».

Як пише Павло Черемис, спираючись на О. Партацького - Гети проживали на величезних територіях - сучасна Галичина, Румунія, Молдова, північне узбережжя Дунаю. На підставі розповідей Геродота можна вважати, що гети були тим народом, що заселяв усю Скитію (Україну), але з часом був витіснений на Подністров'я. Таємничі "кіммерійці", на думку істориків, - не хто інший, як гети. Якщо скитські кіммерійці були траками, вважає німецький історик Міленгоф, то належить до народності гетів, бо про інших траків у землі скитів історія не знає нічого. За Птолемеєм, гети жили також в гірському пасмі Карпат й були сусідами бойків і тухольців, яких той же Птолемей називає "сарматськими бесами".

За 200-300 літ перед походом Дарія (512 р. до н. е.) на Скитію, тобто проти гетів, вони вели кочовий спосіб життя. Назва "таргети" або "таргіти" означає "пастирі стад". В час Геродота (V вік до н. е.) Східна Скитія між Дніпром і Дністром уже займалася обробіткою землі. Тому непереконливим є зображення Геродотом персо-скитської війни, під час якої Дарій ганяється із 70000 військом за скитами пустелею і не може їх знайти.

Давні історики і письменники (зокрема, грецькі і римські) відзначають гуманізм, хоробрість і скромність гетів навіть на рівні королів. Про один такий приклад розповідає Діодор. Коли Лізімах після Олександра Великого зайняв македонський престол, він пішов війною проти гетів і з усім своїм військом потрапив до них у полон. Гетський король Дорікет поставився до нього великодушно, дарував йому волю та ще почастивав на прощання Лізімаха і його достойників. Було поставлено двоякі столи. Для дружини Лізімаха розстелили дорогі килими, а для Дорікета і його дружини - солом'яні роґожі. Стіл Лізімаха зроблений був із срібла і на ньому розставлено найдорожчі страви; король гетів сидів за дерев'яним столом, м'ясо і овочі, зварені у воді, склали весь його обід. Потім пили чарами вино, а були вони на столі Лізімаха золоті й срібні, на столі ж Дорікета - з турових роґів і дерев'яні. Такий то вже звичай у гетів", - пише Діодор.

Римський імператор Юліан наводить слова, які сказав Траян про гетів після завоювання ним Дакії: "Я винищив гетів - людей найхоробріших, що коли-небудь жили на світі. Хоробрі вони не тільки завдяки фізичній силі, а насамперед тому, що глибоко прийняли у свою душу науку бога Зальми, якого високо цінують. У своїй глупоті думають гети, що вони невмираки, що не гинуть після смерті, а якось повертаються на інший світ. Ця віра у посмертну мандрівку душ в інший світ породила у них відвагу та завзяття у небезпечних і відважних воєнних діях".

Останнє речення для нас дуже важливо, тому що воно нам нагадує головну тезу Християнського вчення і дійсно дає людям НАДІЮ (!). Але тоді, як могло статися, що наші предки сприйняли Християнство тільки у 987 році ?!

Зауважимо, що відомості про Кия і Київ датовані ще у VII ст. до Христа. Справді, у творах античних письменників і писемних джерелах VII ст. до Хр. багато згадок про легендарного Кия - засновника міста, названого його ім'ям. На фракійській території Бітїнії в Малій Азії існувало місто *Кіос*. Академік В. Ламанський, наводячи ці відомості, зазначає, що в наших давніх пам'ятках слово *кияни* завжди узгоджується з фракійською назвою міста Кіоса (VII ст. до Хр.). Як і в історії Києва на Русі, малоазійський Кий (за Марром - скит, а батьківщиною скитів вважалася Мала Азія) був міфічним персонажем. Страбон повідомляє, що

Кий був другом Геракла, а місто назване його ім'ям, збудував після повернення з Колхіди (йдеться про VII ст. до Хр.). Колхідою у ті часи називали землі на схід від Азовського моря (Меотіди). О. Партицький був переконаний, що назва "стародавнього міста в Бітинії - Кіос зберіглася в нашому Києві і донині". А Головацький наводить досить промовисті факти про існування в давнину на сучасній йому Чехословаччині і Угорщині міста з назвою *Kiiv*. незважаючи на загальний інтерес, що виник до назви *Kiiv* у зв'язку зі спробою датувати заснування міста за його назвою, згадані міста з назвою *Kiiv* не досліджено. Проте, фракійський Київ колишньої Бітинії (нині - територія Туреччини) існує й дотепер з такою ж, подібною до нашої, легендою. Щодо особи легендарного Кия - засновника міста, то є ще відомості, що стосуються VII ст. до Хр. В Авесті, основі зороастризму, йдеться про вождя Кия, противника реформи Заратуштри, який покинув батьківщину разом з родом і військовою дружиною.

О якій «похідності» української (гето- дакської) культури від «Московії» можливо після цього казати ?

Історики Західної Європи обізнані, що "у період між Бурвистою (Бурбистою) та Декебалем, у 44 роках до Христа і у 86 роках після Христа, в Дакко-Гетії керувала низка королів: Роль, Дарух, Зираксос, Котисо, Дикомес, Скорило /див. О.Партицький "Стародавня історія Галичини", 1, с.318. Львів, 1894." Нагадаю відомий факт, що римський імператор Троян намагався знищити гето-даків (важко було Риму сплачувати данину). Взагалі, вагому інформацію дає Троянова колона у Римі, де окремі фази війни надані у хронології та у багаточисленній різьбі. Також цю війну описує Кассій Діона у книзі 68, глави 8-15. Звісно, переможені гето-дакі не підкорились римлянам, а майже всі залишили свою країну, зробив поселення на "частині сучасних гуцульських Карпат". Вони постійно докучали римлянам і вже наступник Трояна імператор Андріян, бажав вивести свої війська із нової римської провінції. Йому Готи на прохання Гето-Даків «допомогли» і це віддзеркалилось у «історичній казці про запрошення варягів на Русь», яка у радянські часи була поширена. Як бачите і казочка має історичні підстави.

Так, завдяки Готам цей вивід військ здійснився - "під навалою Готів Авреліан був примушен у 271 році откликати свої війська ..." (проф.А.Жуковській, 1956). Цікаво, що своїх вождів гети звали Готами (ін.сл. Богами). А Готи, "приняв християнство, ... почали росповсюджувати цю віру на нашому просторі" (проф.А.Жуковский, «Буковина»,1956, с.88).

Але і скільки їх загинуло у цій боротьбі ! Непрямі дані роблять найбільш вірогідною гіпотезу про те, що могильники з кремаціями залишені германцями (які саме і з'явилися у Криму близько середини III ст. н. е.)

Зараз у енциклопедичних виданнях підкреслюється, що «на початку I століття н. е. готи рушили на південь і зупинились у регіоні гирла Вісли. Їх прибуття ототожнюється з виникненням Вельбарської культури. Вони мігрували на південний схід уздовж Вісли протягом 2-го сторіччя і обґрунтувались на території біля Чорного моря. Вважається, що готи також взяли участь у формуванні Черняхівської культури.» Бачите, не заперечує офіційна історія ні проф. А.Жуковському, ні нам. У зв'язку з цим пригадаємо слова Тацита про германців: "Коли громада, в якій вони народилися, закосневає в тривалому світі і неробстві, безліч знатних хлопців відправляється до племен, залучених в яку-

небудь війну, тому що спокій цьому народу не до душі, і так як серед мінливостей битв їм легко прославитися, та і містити велику дружину можна не інакше, як тільки насильством і війною." По словах Тацита, германці вважали, що ".постыдно вождеві поступатися кому-небудь в доблесті, ганебно дружині не уподібнюватися доблесті своєму вождеві. А вийти живим з бою, в якому лід вождь, - ганьба і ганьба на все життя; захищати його, оберігати, здійснювати доблесні діяння, бажаючи тільки його слави, - щонайперший їх обов'язок: вожді б'ються ради перемоги, дружинники - за свого вождя. Адже від щедрості свого вождя вони вимагають бойового коня, того ж спраглою крові і звитяжного списа. Що ж до їх прожитку і хоч простого, але рясного пригощання на бенкетах, то вони у них замість платні.» Також Іордан оповідає про переселення готів на трьох кораблях з Скандинавії через Балтійське море в область нижньої Вісли і їх, наповненому битвами і героїчними діяннями, шляхи на південь, до Чорного моря, де вони досягли бажаної землі в Ськифії. "З цього самого острова Ськандзи (Скандинавія), як би з майстернею, що виготовляє племена або, вірніше, як би з утроби, що породжує племена, за переказами, вишли колись готи з королем своїм на ім'я Беріг. Як тільки, зійшовши з кораблів, вони ступили на землю, відразу ж дали прозвання тому місцю. Говорять, що до цього дня воно так і називається Готіськандза (гирло Вісли). Коли там зросла велика кількість люду, а правив всього тільки п'ятий після Беріга король Філімір, син Годаріга, то він ухвалив, щоб військо готів було разом з сім'ями рушити звідти. У пошуках зручних областей і відповідних місць для поселення він прийшов в землі Ськифії, які на їх мові називалися Ойум.» Відомі фахівці і авторитети не заперечують нашій думці про провідну роль Готів у прийнятті Християнства в Україні. А енциклопедичні видання наголошують, що «Готи прискорили християнізацію України і саме вони взяли в ній активну та значну участь. Таврія, Кубань, Причорномор'я вже в VI-VII ст. були християнські.»

Але тоді Україна може і найближчим часом буде відзначати дату Християнізації не з 987 року, а з появи перших визнаних Світом Єпископів Готів, а це 341 рік, коли Ульфїла був рукоположен у Константинополі в Єпископи Готської Єпархії.

Нова дата Християнізації України / Готії – Гетьманщини

“Меч даний тобі лиш для того, щоб захищати бідних і слабких...”

Св. Бернар Тібо Шампанському

Стисло, але вагомо ми знаходимо інформацію у відомого і на відміну від багатьох радянських істориків чесного фахівця із історії Наталії Полянської-Василенко про державу Германариха, коли «територія між Богом та Дунаєм опинилася в руках вестготів» (Н.Полянська-Василенко «Історія України до середини ХУІ століття», Київ, 2002. – с. 61). Пані Наталія підкреслює: «Друга частина готів – остроготи або остготи – осіли між Дніпром та Кубанню, підкорили скитів і робили напади на Ольвію, Тіру, Таврію (Крим), на Меотиду (Азовське

узбережжя – доп.моє О.В.-М.). Під навалою готів заломилася Боспорська держава, зникла Придонська Танаїда.» Тільки уточнюю, що саме всі ці землі були на той час під владою Риму, який хотів повністю знищити гетів (!). І далі пані Наталія продовжує: «Столиця їхня була на березі Дніпра «Данпрштадир» або «місто над Дніпром», яке добре знають скандинавські саги. Зокрема, поширилася готська держава за короля Германариха (350-375 рр.). Серед готів ширилося християнство. Виділився своєю енергійною проповіддю християнства єпископ Ульфїла. Він переклав для готів св.Письмо готською мовою, і переклад став першою пам'яткою цієї мови. ... Вестготи, після короткого перебування на Балканському півострові, вирушили до Італії, здобули Рим і посунули далі – до Франції та Іспанії. Остготи поділилися на дві групи: одна оселилася в Криму, де довгий час існувала готська держава з головним осередком у Партеніті та готська єпархія. Більша частина пішла на Балканський півострів, а в 493 році захопила Італію й заснувала готське королівство з столицею в Равенні.»

Такий фахівець, як Барбаро пише про готів та аланів у Криму, "плід" їхнього тривалого контакту — готаланів, що «ще у XV ст. готи зберегли свою мову: вони розмовляють "по-німецьки", зауважує Барбаро, і є християнами.» Очевидно, мова йде про князівство Феодоро чи Кримську Готію, де готи не втратили власної ідентичності.

Важливо, що останній 24-тий Митрополит Готії і Кафи, Святий Ігнатій пішов із життя у 1786 році в Маріуполі на узбережжі моря Азовського. Як стверджують письмові свідчення тричі сповіщали про його смерть, але він ще боровся за життя, написавши два заповіти (грецькою і турецькою мовами, які зникли) і за саму велику Християнську Єпархію на теренах колишньої Боспорської держави, яка охоплювала Крим, узбережжя моря Азовського і греків Катеринослава. Йому вдалось побудувати у останні роки життя приміщення для відродженні Георгіївського монастиря у Маріуполі. Але по його смерті митрополія Готії і Кафи припинила своє існування, як і відроджувався монастир. Сучасні українці будуть завжди з великою вдячністю згадувати цю видатну людину, бо він спас багато людей від знищення у Криму військовими стратигами обох імперій (Турецької та Російської), не поділяючи людей на католиків та православних, молячись за всіх. Не можу не відмітити, що коли він виводив людей із Криму, то на молебні Божої Матері були присутні всі конфесії християн: арамейська автокефальна церков, католики, православні. А це нам всім нагадує ті умови, які існували в Україні-Русі ще за керівництво Хельгі-Ольгі, коли до Ахена в 959 р. прибуло посольство від «королеви ругів»-Олени (Ольга отримала при охрещенні) з просьбою прислати єпископа, а у 961 році до Києва приїхав єпископ Адальберт, якого за цю подорож нагородив Оттон 1. Не хотіли поділять українці християн за ознаками підпорядкування. Тому і прибуло посольство з Риму від папи Бенедикта УІІ до Києва у 979 році. А коли ми пригадаємо, що за Аскольда у Києві працював єпископ Михайло (факти наведені А.Жуковським), а це було у 800 роках, то кого тоді хрестив Володимир у Києві і навіщо? Майже прав Сергій Петрович Плачинда, що «гармонійне єднання двох релігій – сонячної і християнської, споконвічної і нової – віроломно поруйнував князь Володимир Святославич. ...Це, водночас, дата скасування народовладдя (віча) й узурпація влади князем.» Бо всім відомо, що у 35-му році після

народження Христа Андрій Первозванний з'явився на Дніпрі і став проповідувати Слово Господнє, а потім поставив дерев'яний хрест на Старокиївській горі, де сьогодні височить Андріївська церква в Києві. Його у Києві гостинно зустрічали, а у Римі в той час розіпнули на особливо мученицькому хресті (!).

Але саме цікаво те, що промайнули віка, а пам'ять про готів живе у народі і козаки - Готи захищали Україну майже до ХХ століття, а державу гетів на підсвідомості народ не хоче забувати і при кожній слушній нагоді свою країну називає Гетьманщиною.

Народ назвав своїх визволителів від римських завойовників Богами (Готами на старо-германському і так звали князів гети, а саме Богами) – так в історії цивілізації цей народ під такою назвою і залишився.

Забажав народ зберегти пам'ять про славу державу гетів, яка в перші століття після Христа налічувала до 2-х мільйонів громадян, і назвав свою країну Гетьманщиною (земля людей гетів) у ХУІІ столітті. Майже на згадку про повагу готів щодо запрошення гетів, готи почали звати своїх військових керівників Гетьманами (чоловіками гетів) і ця назва військових керівників поширилась і на Польщу, і на Чехію, і на Словаччину. Але тільки українці всю свою країну з любов'ю називали Гетьманщиною. Прості і зрозумілі речі, а чому про них ніхто не каже ? Кому потрібно підтримувати ненависть та злобу між німцями – прямими нащадками готів і українцями – опосередковими нащадками великого європейського народу-готів. Обом цим народам є чим пишатись – Німеччина працює на всю Європу, а Україна на все СНД, але по рівню життя німці випереджують майже всіх, а Україна не має можливості сплачувати робітникам необхідний мінімум заробітної плати. В той же час, взагалі, останні досліді німецьких авторів (скажім, Саллера з 1935 р.) над кров'яними групами показують, що в українців, як і в цілій західній і центральній Європі, є 90% груп "А", "АВ" та "О", а зовсім нема "В", характерної для москвинів (20%) і взагалі для народів від Уралу.

Тому потрібно вести пошук, в першу чергу, фактів пояснюючих і переконливих для прийняття рішення на державному рівні відносно святкування у 2008 році 1667 річниці Християнізації України / Готії – Гетьманщини, а у 2006 році люди мали можливість святкувати 1665 річницю християнізації України, на що ми постійно наголошували у листах до керівництва України, глав християнських церков і до видатних особистостей світу. Пропозиції Форуму-2005, який в Інтернеті провів Громадянський Міжнародний Комітет Інтелектуального і Духовного Єднання, Азовське (Українське) відділення Академії економічних наук і підприємницької діяльності, Інститут економіко-соціокультурних досліджень ім. Ольги В.Васильєвой-Католик (правонаступник ДЕНМЦ ДНЦ Академії наук України), Інститут інноваційної та післядипломної освіти Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова та кафедра економіки та моделювання ринкових відносин ОНУ ім. І.І. Мечникова, ставили перед Верховною Радою України та Кабінетом Міністрів України питання необхідності святкування у 2006 році 1665 років Християнської Церкви в Україні, виходячи з дати рукоположення Ульфїли Єпископом Готії в 341 році, що дасть

яскравий приклад реалізації закону незнищеності інтелектуально-духовної праці митрополитської кафедри Готфейської і Кафайської в Криму та в Маріуполі (див. -**Document 194.**- Recommendations First Stage of THE FORUM -2005.-на Web-Page www.cic-wsc.org).

Ця нова, але всім добре відома дата буде з розумінням сприйнята сучасним керівництвом, тому що Україна підключається до «резервуара духовності» Західних країн, для яких 341 рік багато визначає – всі правлячі голови аристократичних родин розуміють значення моральної стійкості в сучасних умовах загострення міждержавної конкуренції. Для них наші пошуки етнічних засад високо-моральної поведінки – ні новинка, тому що кожний з них може знайти у своєму родовому дереву представника великих готів, як це притаманне іспанським аристократам та іншим. Але для нас все це і ново, і дуже цікаво, коли відчуваємо незнишкоджуємість праці кожний тиждень та коли намагаємось зберігати працю фахівців і талановитих особистостей кожну годину.

Тому ми звертаємось до керівництва церков і держави із проханням офіційно почати відзначати Християнізацію України / Готії – Гетьманщини із 341 року. І це повністю коректно в історичному плані, в політичному, і навіть в геополітичному.

У світі з'являється ще одна країна із ранньою християнізацією (!).

І ця країна, в якій ми всі живемо.

Таким чином, не дивлячись на фантастичність оповіді про хрещення кийвської землі Апостолом Андрієм Первозванним, ця легенда опосередковано виражає знання, можливо не зовсім усвідомлене, нашого народу про давні християнські традиції нашої Батьківщини.

*

*

*

Сучасна Україна дуже багата на пам'ятки перших кроків Християнізації Світу. Ще у I –му столітті від Різдва Христового, третій після Святого Петра Папа Римський Святий Климент перебував у 88-97 роках на засланні в Криму, де загинув мученицькою смертю. Саме в українській Таврії відбувались його чуда, а після смерті – на українських землях зберігся глибокий його культ. У 861 році мощі Святого Климента Папи віднайшов Святий Кирило під час так званої хозарської місії, і разом зі Святим Мефодієм перевіз їх до Риму 867 року, де вони дотепер зберігаються в базиліці Святого Климента.

Готи, що на кінець II століття прийшли й оселилися між Дністром і Дніпром, в тому числі й на території сучасної України, дуже швидко ознайомилися з християнством, у тому числі, і від численних полонених, яких приводили з походів проти християнських земель бл. середини III ст. [Смеловский, С. 156-158] . Перші масові хрещення серед готів відносяться до часу бл. 323 р. за царювання Костянтина Великого, великі перемоги якого стали для готів вагомим доказом дієвості нової віри [Макарій, 115]. Після цього у готів була запроваджена власна єпархія, єпископ якої Феофіл був присутній на Першому Вселенському соборі, і підписувався митрополитом Готії, чи, в інших списках, Феофілом Боспоританським із Готії [Макарій, 115].

Пригадаймо, що Євзебій Кесарійський згадує про єпископа із Скіфії (Русі) на Нікейському Соборі у 325 році.

Згадаймо, що в 654 році в Крим був засланий Папа Мартин I, котрий помер у 655 році. Є свідчення двох братів-монахів, Феодосія і Теодора, які жили в Херсонесі, про чуда, які чинив Папа Мартин, наприклад зцілення сліпого. Похований він був у церкві Пресвятої Богородиці (Влахернської). Частину його Святих мощей перенесено до церкви Святого Мартина в Римі.

У 860 році хозарський каган звернувся до візантійського імператора Михаїла III з проханням вислати до Хозарії здібного місіонера. 862 року моравський князь Радислав також попросив у Константинополя місіонера зі знанням слов'янських мов. Імператор, за порадою Патріарха Фотія, вислав із Солуня двох братів – Костянтина (в чернецтві Кирила) та Мефодія. Солунські брати на початку своєї подорожі затрималися в Криму, у Херсонесі, де ... знайшли Євангеліє та Псалтир, написані “руськими буквами” (!!!).

-Готика (від італ. *gotico*, букв. - готський) – *готичний стиль* – художній стиль часів пізнього середньовіччя. Виникла в 12 ст. і прийшла на зміну *романському стилю*. Була поширена в Західній, Центральній та частково в східній Європі. *Готика* найяскравіше втілилася в архітектурі (собори в Ам'єні, Реймсі, Парижі, Кельні; елементи *готики* є й зокрема в укр. архітектурі). В основу конструктивної системи *готичних споруд* покладено каркасну структуру, стрільчасті арки і ребристі (нервюрні) склепіння, що передають свій розпір через *аркбутани* на *контрфорси*. Для готичних споруд характерні гострокінцеві завершення прорізів, *вімпергів*, стрільчасті вікна з вітражами, *портали*, декоративна скульптура. На Україні елементи готики є в архітектурі 14-15 ст. (костьоли в Дрогобичі, 15 ст.; в с.Вижнянах Львівськ. Обл., 15 ст.), а також у формах завершень дерев'яних церков 17-18 ст. на Закарпатті (церква Параскеви в с.Олександрівці, 17 ст.).

-Готи(готони)- племена східних *германців*. На початку нашої ери жили на південному узбережжі Балтійського моря та в пониззі річки Вєсла. В 3 ст. просунулися у Північне Причорномор'я, захопили ряд античних полісів. У цей час поділилися на *остготів* та *вестготів*. У 4 ст. були витіснені гунами. Невелика частина готів залишилася в Криму(готи кримські).

-Готи Кримські – невелика частина готів, яка залишилася в Криму в 3 ст. Там вони змішалися з місцевими племенами східно-аланського, сарматського.

Олександр Валерійович Васильєв-Мюллер, Олег Васильєвич Огірко

Львівське Представництво ім. Василя В. Леонтєєва Азовського відділення Академії економічних наук та підприємницької діяльності,

Громадський Міжнародний Комітет Інтелектуального та Духовного Єднання

21.10.2007 р. Хуст-Львів

Література

1. Васильев О.В., Васильев В.О. Document 316.- **Туркменский народ понес невосполнимую утрату. Ушел из жизни основатель независимого нейтрального Туркменского государства первый Президент Туркменистана Сапармурат Ниязов.- www.cic-wsc.org**, 2006.
2. Ернесто Гарсія, Васильев О.В., Васильев В.О. і інші (див. -**Document 194.- Recommendations First Stage of THE FORUM -2005.-**на Web-Page www.cic-wsc.org), 2005.
3. Васильев О.В., Васильев В.О. **Document 186.-** Гетто-Готско-Казачий язык: Подарок государств Юга северному соседу – Ново-украинский/русский язык .- **www.cic-wsc.org**, 2005.
4. Васильев О.В., Васильев В.О. **Document. 66.** Готы в Европе; **Document. 65.- Gotta in Europe www.cic-wsc.org** , 2004.
5. Погребение середины III в. н. э. из могильника Дружное // Материалы по археологии, истории и этнографии Таврии – Вып. IV. – Симферополь: Таврия, 1994. – С. 529 – 544.
6. Подбойная могила второй половины III века нашей эры из могильника Дружное // Stratum + Петербургский археологический вестник. – СПб; Кишинев, 1997. – С. 164 – 180 (у співавторстві з В. В. Мясякінім).
7. Антошин Н.С. Взаимосвязи славян и восточнороманских народностей в V-XV вв. // Научные записки Ужгородского государственного университета. - Ужгород, 1957. - Т. XXVIII. Языкознание. - С.51-52.
8. Витчак К.Т. О первоначальных венетах / Пер. с польск. // Этимология. 1986 - 1987: Сб.статей / Отв.ред. О.Н. Трубачев. - М.: Наука, 1989. - С. 109
9. Витчак К.Т. О первоначальных венетах / Пер. с польск. // Этимология. 1986 - 1987: Сб.статей / Отв.ред. О.Н. Трубачев. - М.: Наука, 1989. - С. 109
10. Olmsted G. S. The gods of the Celts and the Indo-Europeans. - Budapest, 1994. - P. 359; Королев А.А. Brigit - древнейшая богиня индоевропейцев? // Язык и культура кельтов. Материалы 2-го коллоквиума. СПб., 1993; В.П. Калыгин. Ирландская Бригита и галльская Бригантия // <http://bretagne.celtic.ru/research/brigit.htm>
11. Гуцуляк О.Б. Кельтський слід в історії слов'ян // <http://www.gallart.narod.ru/celtic.html>
12. Lehr-Splawinski T. O pochodzeniu i praojczyznie Slowian. - Poznan, 1946. - S.114.
13. Баран В. Місце Західної воліні у процесах готто-слов'янських відносин // Полісся: Мова, культура, історія: Матеріали міжнародної конференції. - Київ: Асоціація етнологів, 1996. - С.189-193.
14. Щербаков В. Златое слово // Наука и религия. - М., 2004. - №9. - С. 39-41.

*

*

*

ГОЛОС ДУШІ

... прийди у Божий храм
І храм душі відкритий,
Бог – це любов, любов життя,
Розважити зумій.

Ця велика для Закарпаття подія відбулась 29 липня 2007 року в приміщені актового залу Королівської Загально освітньої школи № 1, де з благодійним концертом виступав хор «Голос Душі» греко-католицької громади невеликого містечка Королево, який був присвячений 5-й річниці створення хору. Всі зібрані кошти планувалось спрямувати на будівництво нового храму.

Я зовсім не перебільшую, що назвав цю подію великою для всього Закарпаття, тому що з саме таких подій і складається житті людей, які створюють все саме важливе і цікаве в цьому світі. На це свято мене запросив Мирослав Лазюк, якому багато людей дійсно вдячні і в Хусті, і в Королево, і в Виноградіві, і в Рахові, і в Міжгірському районі, а в загалі майже в більшості закарпатських сіл за його безкорисність і високу людяність, яку він стійко несе через всі негаразди нашого не дуже приємного у сучасний час викладацького життя. Стільки праці в виховання спортивної молоді, скільки вклав Мирослав мабуть і не знайдеться у Західній Україні особистості. І все це люди помічають, а молодь відчуває, тому і повага до цієї людини не формальна, а дійсно реальна. Особисто для мене це честь бути запрошеним Мирославом Юрієвичем на то чи інше громадське дійство. Але ніколи не гадав, що подія в маленькому містечку Закарпаття так відгукнеться у моєму серці. В перші хвилини мене вразило те, що на цій концерт прийшло стільки народу, що майже весь великий школи зал був повон.

А справді – що може бути цікавого у виступі самодіяльного хору ?

Але с першої пісні зрозумів, що так співають дійсно люди з талантом і великою вірою. Не можливо було це не відчути. Скільки було привітань, то і для столичного колективу було б достатньо. Але всі ці привітання так гармонійно вписались у концерт, що тільки із часом розумієш велику працю всіх жінок-співачок хору «Голос Душі», яких щиро привітала вся громада Королево. Духовні пісні («Єдинородний сину», «Отче наш», «Достойно») гармонійно поєднувались із світськими («Журавлик», «Зозуленька», «Криниця», «Мамина коса», «Глорія»). І все це лилось із сердець співаючих жінок так професійно і щиро, що хотілось слухати, слухати і мріяти – і далі мріяти і слухати. Щоб ці пісні не скінчались ... А коли виступив ансамбль скрипалів із дитячої школи мистецтв, потім і ансамбль молодіжного центру «Аве Марія» ім. Блаженного Теодора Ромжи, то відчуття гармонії було майже повним. Але це глибоко особисті враження людини, яка дійсно не сподівалась вже ніколи почути щось від дійсно творчого життя народу для якого всі працюють, але який мало хто з нас викладачів дійсно знає. Концерт і щирість виступів керівників, священників і простих мирян не можливо передати у короткому звіті, а можливо і не варто цього робити. Тільки відчуваєш яку дійсно велику культуру ми всі маємо на цій землі. Вже не кажу, що цей самодіяльний колектив чекають у кожному куточку де є українці і хоч трошки

пам'ятають Україну. Як працюючі жінки зуміли всі ці п'ять років так плідно створювати складну гармонію звуку і вивчити такий багатий репертуар, то це дійсно не зрозуміло і приємно вражає. Скільки праці було покладено на цю справу, а головне – яке дійсно високе служіння, за яке не буде ніяких формальних нагород, а буде тільки глибока вдячність людей і щастя в родині, а це безумовно найважливіше для кожної людини. Маю на увазі людей, які вірять і працюють, а не інші категорії існуючих істот (номенклатурних керівників, нероб від політики та інших «не народжених»). Ми тільки тоді, коли з цим стикаємось розуміємо, що і в наших умовах постійного «богоборчства» керівництва можливо здійснювати реальне духовне зростання, але за умови підтримки з боку громади. Як це необхідно в усіх містечках і місцях України (!), і не тільки України. Те що громада, не «паперова» громада, а громада, як спільнота людей дійсно співчуваючих друг другу і поєднаних спільною високою діяльністю, існує в Королево робить це невелике містечко дуже значним і великим для сучасного світу Містом, в яке будуть приходити люди із багатьох сто і п'ятисот тисячних міст України щоб просто прийняти участь в том чи іншим святі і відчуті, що кабельні канали телебачення не повинні замінити життя, а мандрівки по кабінетам чиновників не можуть замінити людського спілкування. Але для всього цього потрібна любити ближнього і бажати йому добра – тільки при таких відносинах буде складатися громада, яка не тільки створює хори для всіх вікових груп, а і спільно шукає істину і вищу радість розуміння гармонії святості життя на грішній, але для нас єдиній землі.

Дійсно таку громаду побачив я у Королево, в якій проявив себе отець Іван Ісаєвич, започаткувавши у квітні 2002 році хор «Голос Душі». В якій зараз піднімаються по «сходінках духовного зростання» тридцять жінок, співаючих в цьому хорі і знаходячи час для будівництва греко-католицького храму. На цей Храм вдалось на цьому концерті зібрати 2300 грн. (!). І це в невеличкому містечку де рівень заробітної плати на рівні 380 грн. у місяць. Дійсно не розумію, як живуть люди?! А ці люди на свої кошти будують Храм!

В той же вечір після концерту написав отцю Степану, настоятелю майбутнього Греко-Католицької Церкви листа, де з вдячністю писав: «Мені не то що сподобалось, а я був дійсно вражений тими відчуттями, які народились у моєму серці і які об'єднували майже всіх присутніх де кілька десятків хвилин. Це дійсно Духовний Університет для молоді, але не тільки для молоді, а і для людей мого віку. Сучасним вченим далеко не все відомо, а дуже багато людей майже ніколи не відчували того Високого Єднання і не відчували гармонії цього Світу, що дали мені виступи Ваших мирян. Ви дійсно робите Велику, Вічну для суспільства Справу - прокладаєте шлях для і будете міст через всі негаразди сучасності у майбутнє для Вашої громади. Фактично Ви своєю Працею кожен добу, кожний тиждень вкладаєте свою цеглинку у Спасіння Людства! Дякую Вам від щирого серця. Молю Господа, щоб Він був завжди в кожному Вашому слові, у кожній Вашій дії. Слава Ісусу Христу!»

Майже у самому кінці виступів прозвучали слова, які найшли такий відгук в душі і розум, що пам'ятаю всі інтонації тих глибоких і вічних істин, які промовила літня вчителька про боротьбу Греко-Католицької Церкви всі роки «катакомбного» існування за можливість у 2007 році нам всім бути на цьому

концерті, про Блаженного Теодора Ромжу, про потерпілих віруючих і їх пастирів. Але скільки надії і розуміння необхідності спільної праці було в її словах ! Дійсно, наш український народ розумніший за його керівників !

Він щиро і бажає бути у світовій спільноті і гідно представляти свою тисячолітню культуру. Тому як пророцтво звучала останнім акордом концерту «Молитва за Україну».

І тому від усієї Греко-Католицької громади Королево прошу Всіх не байдужих підтримати будівництво Греко-Католицької Церкви в семінарії Королево !

Шановні Спонсори !

Для валютних перерахувань у доларах США пропонуємо вказувати у платіжних документах слідуєчі реквізити:

BENEFICIARY: Religijna gromada GK cerkvi "Voznesenskoj"

(отримувачий)

Account: 26001020109001 in Uzhgorod branch

(рахунок отримуючого в банку)

BANK OF BENEFICIARY: JSCB NADRA, KYIV, Ukraine

(Банк-отримуючий)

SWIFT: NADRUAUX

For Uzhgorod branch acc.3917770300501/840

Банк – кореспондент

(один з них)

Назва банку-кореспондента та місце знаходження	Номер рахунку ВАТ КБ Надра в банку-кореспондент	Реквізити Банку-кореспондент
У доларах США		
American Express Bank LTD., New York USA	742106	SWIFT BIC: AEIB US 33
Bank of New York, New York USA	890 0341 629	SWIFT BIC: IRVT US 3N

Інформацію підготували: Олександр Васильєв-Мюллер, Мирослав Лазюк
Вчена рада Інституту економіко-соціокультурних досліджень ім. Ольги В.
Васильєвой-Католик (правонаступника ДЕНМЦ ДНЦ Академії наук України)